CONCLUSIE VAN DE ADVOCAAT-GENERAAL H. MAYRAS VAN 23 MEI 1973 [1]

Mijnheer de President,
mijne heren Rechters,

Het geding waarin het College van Beroep voor het Bedrijfsleven dertien prejudiciële vragen heeft gesteld, waarvan U de tekst voor U hebt, gaat over de indeling, in verband met de toekenning van uitvoerrestituties, van een produkt dat door verzoekster in het hoofdgeding, de NV Koninklijke Lassiefabrieken, wordt aangemerkt als „meel van gerst", vallende onder tariefpost 11.01.

De vennootschap had tussen 22 februari en 16 augustus 1968 vijf partijen van deze waar naar de derde landen Denemarken en Portugal uitgevoerd met restitutie volgens dagtarief of prefixatie.

Op grond van een analyse door het Rijkslandbouwproefstation te Maastricht was het Hoofdproduktschap voor Akkerbouwprodukten, overeenkomstig een advies van de Algemene Inspectie Dienst van het Ministerie van Landbouw, van oordeel dat het bij het produkt in feite ging om „zemelen, slijpsel en andere resten van het zeven, van het malen of van andere bewerkingen van gerst", vallende onder post 23.02.

Daar de restituties voor produkten van hoofdstuk 23 aanzienlijk lager zijn dan voor produkten van hoofdstuk 11, vorderde het Hoofdproduktschap een bedrag van 212 958,93 gulden aan onverschuldigd betaalde restituties terug. Voor de Nederlandse rechter wordt dit besluit bestreden, waarbij de uitlegging van de communautaire regeling voor gerstprodukten in het geding komt.

Deze regeling is met de technische vooruitgang en de enorme ontwikkeling in de produktie van gerstwaren steeds stringenter geworden. De gerst dient aan een vergaande bewerking te worden onderworpen om als „gepelde gerst of parelgort" te kunnen worden aangemerkt en aldus in aanmerking te komen voor de desbetreffende hoge restituties, zoals volgt uit de considerans van verordening nr. 821/68 der Commissie: „Overwegende dat de restitutie bij uitvoer rekening dient te houden met de kwaliteit van het verwerkte graanprodukt — in casu parelgort — waarvoor deze restitutie geldt, ten einde te vermijden dat overheidsgelden bijdragen tot de uitvoer van produkten van mindere kwaliteit . . . "

De verzoekende vennootschap heeft deze ontwikkeling gevolgd. Naar haar „export manager" op 30 oktober 1968 aan de controleurs van het Ministerie van Landbouw uiteenzette, dient voor de verkrijging van parelgort in de zin der Gemeenschapsverordening eerst een voorpelling plaats te vinden, waarbij naast de voorgepelde gerst als bijprodukt pelmeel met ongeveer 20 % gerst en een zetmeelgehalte van 10 tot 15 % wordt verkregen. Daarna vindt de „eindpelling" plaats, waarbij behalve de eigenlijke parelgort — veredelingsprodukt bij uitstek — gortmeel vrijkomt, dat vroeger als zodanig werd uitgevoerd, maar volgens de Nederlandse autoriteiten slechts een bijprodukt („voerbloem") vormt.

Aannemende dat het uitgevoerde produkt slechts een zetmeelgehalte (berekend in de droge stof) van meer dan 28 % diende te bevatten om te worden ingedeeld onder post 11.01 en niet onder post 23.02 A II, heeft verzoekster een nauwkeurig gedoseerd mengsel samengesteld:

— 53 % meel van parelgort met een zetmeelgehalte van 43 % en

— 47 % afvalmeel met een zetmeelgehalte van 9,7 %,

welk mengsel een produkt opleverde met een gemiddeld zetmeelgehalte van rond

1 — Vertaald uit het Frans.

30 %, hetwelk zij aanmerkte als „meel van gerst".

Volgens het Hoofdproduktschap beweert verzoekster, bij de verwerking van uit derde landen geïmporteerde gerst waarvoor zij een vrij lage heffing heeft voldaan, twee hoofdprodukten of verwerkingsprodukten (parelgort en gerstemeel), praktisch zonder afvallen of bijprodukten, te hebben vervaardigd en op basis hiervan recht te hebben op de bij uitvoer van dit gerstemeel geldende restitutie.

Bijgevolg heeft het Hoofdproduktschap het produkt op grond van de ter uitvoering van verordening nr. 360/67 gegeven verordeningen nrs. 122, 372 en 814/68, waarbij het bedrag der restituties werd vastgesteld en waaronder de vier eerste exporten van verzoekster — tussen 22 februari en 23 juli 1968 — vielen, ingedeeld onder post 23.02 A. Het deed dit zelfde met de laatste, door verzoekster op 16 augustus geëxporteerde partij, op grond van de ter uitvoering van verordening nr. 1052/68 vastgestelde verordening nr. 1138/68.

Daar het College van Beroep vermeende of reële tegenstrijdigheden ziet tussen de verordeningen tot ordening van de graanmarkt en de verordening tot vaststelling van het gemeenschappelijk douanetarief, was het van oordeel U om uitlegging te moeten verzoeken.

Voor een beantwoording van de gestelde vragen moet derhalve worden nagegaan, aan de hand van welke criteria en volgens welke werkwijzen een onderscheid kan worden gemaakt tussen de produkten van de twee genoemde tariefposten.

Daarnaast is echter van belang, of een zelfde produkt onder een andere indeling kan vallen naar gelang het wordt ingevoerd en aanleiding geeft tot een heffing of een recht krachtens het gemeenschappelijk douanetarief dan wel wordt uitgevoerd en aanspraak geeft op restitutie ingevolge de landbouwverordeningen.

Waar mogelijk, moet worden gezorgd een produkt ten aanzien van de heffingen niet anders te behandelen dan ten aanzien van de restituties, hoewel handelaren zich van hun kant niet ontzien een produkt bij invoer in waarde te drukken om zo min mogelijk heffing te betalen, en een produkt bij uitvoer op te waarderen om een maximale restitutie te incasseren, bij een kwaliteit die maar juist toereikend is om recht te geven op restitutie.

Anderzijds staat de restitutieregeling voor granen ingevolge verordening nr. 120/67 stellig los van de heffingsregeling, zowel wat de rechtsbasis als wat de betrokken belangen betreft. Zij sluit echter aan bij de nomenclatuur van het gemeenschappelijk douanetarief voor de omschrijving van de produkten die in aanmerking komen voor restituties.

Ten eerste zullen de eigen interpretatieregels van de restitutieregeling moeten worden opgespoord en daarna zo nodig de beginselen voor de uitlegging van de nomenclatuur van het gemeenschappelijk douanetarief. Bij verschillen tussen de warenomschrijving in het gemeenschappelijk douanetarief en de nomenclatuur van de landbouwverordeningen hebben de laatste voorrang. Blijkt er geen verschil te zijn tussen de landbouwregeling en het gemeenschappelijk douanetarief, dan moet de oplossing worden gezocht bij de douanenomenclatuur.

Ten deze kan worden vastgesteld dat noch basisverordening nr. 120/67 noch de eerste restitutieverordening nr. 360/67, noch de uitvoeringsbepalingen van de Commissie tot vaststelling van de restitutiebedragen, nauwkeurige en specifieke criteria voor de omschrijving van de betrokken produkten geven; voor zover deze verordeningen naar posten van het gemeenschappelijk douanetarief verwijzen, leunen zij met andere woorden eenvoudigweg aan tegen deze tariefnomenclatuur. Verordening nr. 1138/68, waaronder de laatste onderhavige export plaatsvond, geeft niet duidelijk eigen regels voor de indeling van het betrokken produkt. Wel verwijst zij in artikel 1 naar de tekst van verordening nr. 1052/68 inzake zowel de heffingen als de restituties. Deze verordening nu bevat in een bijlage een uitvoerige nomenclatuur, waarin bij post 11.01 een voetnoot is op-

genomen met criteria voor de afbakening van de onder deze post en de onder post 23.02 vallende produkten.

Volgens deze noot is de indeling van een graanprodukt onder de posten 11.01 en 11.02 onderworpen aan de voorwaarde dat het betrokken produkt een zetmeelgehalte heeft van meer dan 45 % en een asgehalte — bij produkten op basis van gerst — van ten hoogste 3 gewichtspercenten; indien aan een van deze beide voorwaarden niet is voldaan, wordt het produkt *alleen op grond van zijn zetmeelgehalte* ingedeeld onder post 23.02. Deze noot vormt een integrerend bestanddeel van verordening nr. 1052/68 en deelt in haar rechtskracht; U heeft overigens reeds op grond van het in deze noot gestelde uitgesproken dat de indeling, in verband met de heffing, van produkten onder post 23.02 A dient te geschieden op grond van het zetmeelgehalte en niet op grond van bijvoorbeeld het toegepaste bewerkingsprocédé (arrest van 30 november 1972, zaak 18-72, Granaria, Jurispr. 1972, blz. 1170).

Zoals wij nog zullen zien, heeft de Internationale Douaneraad te Brussel „meel van gerst" van post 11.01 en „zemelen, slijpsel" van post 23.02 uiteindelijk afgebakend in dezelfde zin en volgens dezelfde criteria. De indelingsregels in de voetnoot uit de bijlage van verordening nr. 1052/68 werken echter niet terug, zodat zij alleen voor de laatste partij, die na de inwerkingtreding dezer verordening werd geëxporteerd, en niet als zodanig voor de vroegere exporten gelden.

Onzes inziens is het echter niet anders voor de produkten die zijn uitgevoerd onder vigeur van de verordeningen nrs. 122, 372 en 814/68. In de restitutieregeling zijn de posten van de nomenclatuur van het gemeenschappelijk douanetarief immers rechtstreeks en zonder enige wijziging overgenomen. Derhalve moeten uiteindelijk de interpretatieregels van dit tarief in het kader van de restitutieregeling worden gevolgd, daar deze regeling voor de indeling der produkten geen aanduiding van het tegendeel bevat.

Nu heeft U geoordeeld dat bij ontbreken van een uitdrukkelijk indelingsvoorschrift in de omschrijving van tariefposten en eventueel in de aanvullende aantekeningen bij de tariefnomenclatuur, voor de indeling van bepaalde produkten te rade moet worden gegaan bij de bestaande toelichtingen, te weten die van de nomenclatuur van Brussel. In deze teksten, zoals zij vóór 1968 luidden, werden als maalderijprodukten van de onder hoofdstuk 11 vallende granen beschouwd de produkten die een maalprocédé of bewerking, als bedoeld in de verschillende posten van dit hoofdstuk, hadden ondergaan, zoals moutbewerking, extractie van zetmeel, gluten, enzovoort. Niet onder dit hoofdstuk vielen daarentegen zemelen, slijpsel en andere resten van het zeven, van het malen of van andere bewerkingen van granen van post 23.02. Anderzijds is er sedert april 1967 weliswaar een indelingsadvies van de Internationale Douaneraad, waarbij het onderscheid tussen tarweprodukten van hoofdstuk 11 en de produkten van hoofdstuk 23 wordt bepaald op grond van een zetmeelgehalte van 45 % en een asgehalte van 2,5 %, maar het lijkt niet mogelijk voor de indeling van gerstprodukten uit te gaan van dit alleen voor tarwe geldende advies. Ofschoon de criteria in dit advies in 1967 tevens toepasselijk zijn verklaard op maalderijprodukten van andere granen, werd gerst daarbij niet vermeld. Eerst ingevolge een aanpassing van de indelingsadviezen in 1969 moeten de onder hoofdstuk 11 vallende maalderijprodukten van gerst een zetmeelgehalte van meer dan 45 % en een asgehalte van ten hoogste 3 % hebben; pas in 1972 heeft de Internationale Douaneraad te Brussel dit punt definitief geregeld. In de laatste uitgave van de nomenclatuur van het gemeenschappelijk douanetarief is bij hoofdstuk 11 een noot gevoegd, waarin voor gerst dezelfde criteria zijn opgenomen als in de voetnoot uit de bijlage van verordening nr. 1052/68.

Op grond van een en ander zoudt U voor de vier eerste van de onderhavige exporten de nationale rechter kunnen antwoorden dat er destijds geen bepaald criterium was om de geëxporteerde pro-

dukten te kunnen indelen. Doch ook zonder exact indelingsvoorschrift is het naar mijn mening mogelijk een objectief onderscheid aan te brengen tussen meel van gerst en zemelen of slijpsel van gerst. Bij Uw arrest van 23 maart 1972 — zaak 36-71, Henck, Jurispr. 1972, blz. 198 — oordeelde U immers dat de kenmerken en de objectieve eigenschappen der produkten in het algemeen het beslissend criterium voor hun indeling in het gemeenschappelijk douanetarief opleveren, en voorts dat de indeling van een produkt onder een tariefpost in de regeling van de gemeenschappelijke marktordening afhangt van de structuur en de bestemming van het produkt en niet van de bewerking die het heeft ondergaan. Dit houdt — naar de Commissie opmerkte — in dat een indeling kan plaatsvinden op grond van het specifieke gehalte van de wezenlijke bestanddelen der betrokken produkten, voor zover die bestanddelen met behulp van moderne analysemethoden met voldoende zekerheid zijn vast te stellen. Waar het hier om maalderijprodukten van granen gaat, zijn de wezenlijke factoren met name het zetmeelgehalte en daarnaast het as- en celstofgehalte. Dit volgt overigens uit Uw beslissing in de zaken 72-69, Bremer Handelsgesellschaft, en 74-69, Krohn (Jurispr. 1970, blz. 434 en 462). De in deze zaken aan het Hof gestelde vragen hebben vele raakpunten met de vragen in het onderhavige geding. Diende de term „meel van maniok" in de bijlage, bedoeld in artikel 1, sub d, van verordening nr. 19/62 van de Raad, aldus te worden verstaan dat daaronder, ongeacht de wijze van vervaardiging, alle derivaten van maniokwortel vallen, zodra daarin meer dan 40 % zetmeel voorkomt, of moet mede worden gelet op maximum- of minimumpercentages van andere bestanddelen, zoals ruwe vezels, suiker of proteïne? U overwoog toen dat bij de uitlegging van een tariefpost ten opzichte van een andere in geval van twijfel rekening moet worden gehouden zowel met de functie van het douanetarief in verband met hetgeen de regelingen tot ordening der markten vereisen, als met de zuiver douanerechtelijke functie van dat tarief, en dat bij maniok de grens tussen „afvallen van zetmeelfabrieken" en „meel" alleen op grond van het zetmeelgehalte dient te worden vastgesteld, ongeacht de behandeling welke de wortel mogelijkerwijs heeft ondergaan.

U heeft dit standpunt herhaald in Uw arrest van 14 juli 1971 in de zaken Henck, 12 en 14-71.

Met toepassing van dit zelfde criterium zoudt U thans kunnen antwoorden op de kernvraag van de nationale rechter: of voor een gerstprodukt een zetmeelgehalte van ten minste 28 % of 45 % moet worden aangehouden. Vooraf zij opgemerkt dat een zetmeelgehalte van ten minste 28 % niet ter zake doet als criterium voor de indeling van het produkt onder post 11.01 of post 23.02, doch alleen voor de indeling in een der rubrieken van post 23.02. Onder hoofdstuk 11 moet het gemalen basisprodukt, in casu gerst, worden gebracht, ongeacht of het is gemalen zonder verdere bereiding, dan wel of voor of na de maling afvallen of bijprodukten zijn verwijderd. Dit produkt zal dus een zetmeelgehalte hebben dat ten minste gelijk moet zijn aan dat van gerst, terwijl het gehalte ruwe celstof noodzakelijkerwijs lager zal zijn dan in gerst.

Omgekeerd vallen onder hoofdstuk 23 produkten die een lager zetmeelgehalte en een hoger celstofgehalte hebben dan gerst.

Met toepassing van Uw beslissing in de zaak Henck, 36-71, zou post 23.02 dus betrekking hebben op produkten die een definitieve bewerking hebben ondergaan of worden verkregen door menging van verschillende stoffen, en die uitsluitend geschikt zijn als diervoeder. Anders dan verzoekster stelt, zal een produkt dus niet reeds op grond van een zetmeelgehalte van meer dan 28 % automatisch worden ingedeeld als „meel van gerst". Integendeel, dit gehalte moet boven de 45 % liggen. Dit enkele feit lijkt mij al beslissend. Het in casu uitgevoerde produkt had overigens een zetmeelgehalte dat met rond 30 % onmiskenbaar ver

onder het percentage voor indeling in post 11.01 lag.

Thans de vragen over de analysemethoden. Het eerste punt in de vragen 2 en 3 van de nationale rechter is, of het betrokken produkt kan worden ingedeeld alleen op grond van de resultaten van de chemische analyse van het produkt (gehalte aan zetmeel, ruwe celstof, as), of wel mede op grond van visuele (microscopische) waarneming. Mijns inziens ligt het antwoord voor de hand, gelet op zowel de bewoordingen van de nomenclatuur die voortvloeit uit de tenuitvoerlegging van de verordeningen inzake de gemeenschappelijke ordening van de graanmarkten, als op de warenomschrijving in het gemeenschappelijk douanetarief: de chemische analyse èn de visuele waarneming zijn hier van belang.

Zonder de chemische analyse als enig criterium op het onderhavige geval te willen toepassen, wil ik trouwens opmerken dat blijkens de bevindingen van het Rijkslandbouwproefstation in Maastricht de monsters een veel hoger gehalte aan ruwe celstof en een veel lager zetmeelgehalte hadden dan gerst. „Meel en gebuild meel", verkregen door het malen of wrijven van gerst, hebben echter noodzakelijkerwijs een lager gehalte aan ruwe celstof en een hoger zetmeelgehalte dan gerst.

Deze gegevens komen overeen met hetgeen was gebleken bij visuele waarneming, namelijk dat de onderzochte monsters meer doppen en minder delen meellichaam bevatten dan gerst. „Meel en gebuild meel", verkregen door verwerking van gerst, bevat echter steeds een hoeveelheid doppen die ten hoogste gelijk kan zijn aan die bij onverwerkte gerst, en een hoeveelheid delen meellichaam die ten minste gelijk is aan die bij gerst.

Het tweede punt betreft de vraag of het zetmeelgehalte moet worden berekend in de droge stof of in de waar als zodanig. Het staat vast dat het Rijkslandbouwproefstation het zetmeelgehalte in de getrokken monsters heeft berekend volgens de methode Ewers zonder het resultaat te herleiden tot de droge stof. Dit was volgens haar met opzet niet gedaan, omdat in de warenomschrijving onder post 23.02 *A* wordt gesproken van produkten met een zetmeelgehalte van niet meer dan 28 *gewichts*percenten. Indien de analyse op de droge stof moest worden verricht, had dit in de tekst uitdrukkelijk moeten zijn aangegeven, wat niet het geval was. Ook verordening nr. 228/67 die nadere bepalingen bevat voor de berekening van het zetmeelgehalte in verband met de vaststelling van het variabel element der heffing, zegt niet of deze berekening in het produkt als zodanig of in de droge stof moet worden verricht.

Gezien het essentiële verschil tussen het gehalte in het produkt als zodanig en het gehalte in de droge stof, is het onvoorstelbaar dat de auteurs der verordening hebben bedoeld, zonder het te zeggen, dat het gehalte tot de droge stof moet worden herleid. Trouwens, pas in de aanvullende aantekening welke bij de eerst op 1 januari 1970 in werking getreden verordening nr. 2451/69 werd aangebracht op hoofdstuk 11 van het gemeenschappelijk douanetarief, wordt vermeld dat een produkt onder post 11.01 kan worden gebracht — en niet onder post 23.02 A —, indien het onder meer een zetmeelgehalte heeft van meer dan 45 %, berekend in de droge stof. In verordening nr. 1052/69, welke in de voetnoot van haar bijlage voor het eerst dit gehalte van 45 % noemt, komt deze nadere bepaling niet voor.

Hiermede komen wij aan de vragen over de geldigheid van de voetnoot in de bijlage van verordening nr. 1052/68.

Het Hoofdproduktschap en de Commissie brengen tegen de ten deze door verzoekster opgeworpen bezwaren in dat de indeling van de betrokken produkten niet werd bepaald door de aanwijzingen en voorschriften in deze noot; volgens hen zijn de gestelde vragen dan ook niet relevant voor de beslechting van het geding voor de nationale rechter.

Zoals bekend, kan de voetnoot in ieder geval alleen aan de indeling van de vijfde en laatste exportpartij wettig ten grondslag liggen. Voor zover wij echter heb-

ben bevonden dat zelfs vóór de inwerkingtreding van verordening nr. 1052/68 dezelfde indelingscriteria als die vermeld in deze noot, op grond van de geldende nomenclatuur, moesten worden toegepast als objectieve en redelijke criteria, gezien de hoofdbestanddelen der produkten, kan men inderdaad van mening zijn dat een discussie over de geldigheid of de betekenis van deze noot zinloos is.

Niettemin wil ik mijn mening geven over de desbetreffende vragen van de Nederlandse rechter.

Om te beginnen: maakt de noot deel uit van verordening nr. 1052/68? Wij hebben hierop reeds bevestigend geantwoord. De noot is dus rechtstreeks toepasselijk in elke Lid-Staat. Ik moge ten deze verwijzen naar Uw constante rechtspraak (arrest 15 oktober 1969, zaak 14-69, Markus and Walsh; arrest 24 april 1972, zaak 92-71, Interfood).

Geldt de noot voor de indeling van een produkt met het oog op zowel de restitutieverlening als de heffing? In tegenstelling tot de Commissie die dit ontkent op grond dat het in de noot bepaalde alleen uitdrukkelijk in verordening nr. 1137/68 houdende vaststelling van de heffingen is opgenomen en niet in verordening nr. 1138/68 betreffende de restitutie, meen ik uit de vermelding van deze noot in de bijlage van verordening nr. 1052/68, die zowel over de restitutieregeling als over de heffingsregeling gaat, te mogen afleiden dat de noot evenzeer bij de uitvoer als bij de invoer van de betrokken waren geldt.

Trouwens, ook al zijn de bepalingen van de voetnoot niet overgenomen in verordening nr. 1138, toch kan hier mijns inziens worden gewezen op de motivering der verordening, waar wordt overwogen „dat voor sommige van deze produkten de restitutie moet worden beperkt tot een bedrag dat, hoewel de toegang tot de wereldmarkt mogelijk moet blijven, de *inachtneming van de doelstellingen van de gemeenschappelijke ordening der markten* verzekert; dat het wenselijk is de aan bepaalde verwerkte produkten toe te kennen restitutie, al naar gelang het produkt, *hoger of lager vast te stellen* volgens het asgehalte, het gehalte aan ruwe celstof, het gehalte aan doppen, het eiwitgehalte, het vetgehalte of het *zetmeelgehalte,* daar deze gehaltes van bijzondere betekenis zijn voor de hoeveelheid basisprodukt die werkelijk voor de vervaardiging van het verwerkte produkt is gebruikt . . .".

Ten derde is de opneming van de noot in verordening nr. 1052/68 niet in strijd met het beginsel van de rechtszekerheid. Zoals gezegd, hebben deze indelingsvoorschriften geen terugwerkende kracht. In artikel 12 van deze — op 25 juli 1968 bekendgemaakte — verordening is uitdrukkelijk te kennen gegeven dat (ten einde de transacties van de handel te vergemakkelijken) „de heffingen bij invoer en de restituties bij uitvoer die voor de maand juli 1968 zijn vastgesteld op grond van de op 1 juli 1968 geldende tariefnomenclatuur, van kracht blijven tot en met 31 juli". De bepalingen konden dus pas op 1 augustus 1968 gaan werken.

De grief omtrent de onvoldoende motivering van de noot kan ik niet ernstig nemen. De opneming van de noot in verordening nr. 1052/68 is immers indirect en summier gemotiveerd te achten: „Overwegende dat op grond van de ervaring opgedaan in het eerste verkoopseizoen waarin de gemeenschappelijke graanprijzen zijn toegepast, de bepalingen van verordening nr. 360/67/EEG herziening behoeven ten einde hen beter aan de feitelijke situatie en aan de eisen van de handel in de op basis van granen en rijst verwerkte produkten aan te passen".

Gezien Uw rechtspraak dunkt mij echter dat de in artikel 190 van het Verdrag neergelegde verplichting om verordeningen te motiveren niet zo kan worden uitgelegd dat een afzonderlijke motivering noodzakelijk is voor elke bepaling van verordeningen en zeker niet voor simpele toelichtingen op een nomenclatuur, die beogen de criteria voor de indeling van bepaalde produkten te preciseren ter berekening van de heffing of de restitutie.

Ten slotte: juist zoals verordening nr. 360 van 25 juli 1967 is verordening nr.

1052/68, waarin de betrokken noot staat, een verordening die door de Raad op voorstel van de Commissie is vastgesteld op grond van basisverordening nr. 120/67 houdende een gemeenschappelijke ordening van de graanmarkt. Ook deze laatste verordening is op voorstel der Commissie vastgesteld, zij het na raadpleging van het Parlement. Indien de bewuste noot nu zou ingaan tegen verordening nr. 120/67, had zij uitsluitend volgens dezelfde vormvoorschriften, dus na raadpleging van het Parlement, kunnen worden opgenomen. Ik zie echter geen enkele tegenstrijdigheid tussen de noot en de basisverordening, daar de noot alleen nadere criteria geeft voor de indeling van bepaalde produkten die onder de gemeenschappelijke graanmarktordening vallen. Desgelijks heeft de onderhavige verordening — en bijgevolg de noot in haar bijlage — betrekking op de heffingsregeling en de restitutieregeling; de geldigheid van de verordening en de noot kan niet worden beoordeeld aan de hand van verordening nr. 950/68 betreffende het gemeenschappelijk douanetarief; zij steunen op een rechtsbasis die, als afgeleid recht van artikel 43 van het Verdrag, los staat van de douanewetgeving. Met andere woorden: zelfs al zou de noot strijdig kunnen worden geacht met verordening nr. 950/68, dan toch zou zij om deze reden niet nietig zijn, omdat zij een ander rechtsgebied betreft. Daarom ook zijn de indelingscriteria die bij de noot uitdrukkelijk zijn ingevoerd voor de berekening van de heffingen en de restituties, in praktisch dezelfde bewoordingen overgenomen in het sinds 1 januari 1972 geldende gemeenschappelijke douanetarief.

Samenvattend concludeer ik dat U de vragen van het College van Beroep voor het Bedrijfsleven beantwoorde in de zin van de zojuist gemaakte bemerkingen.